

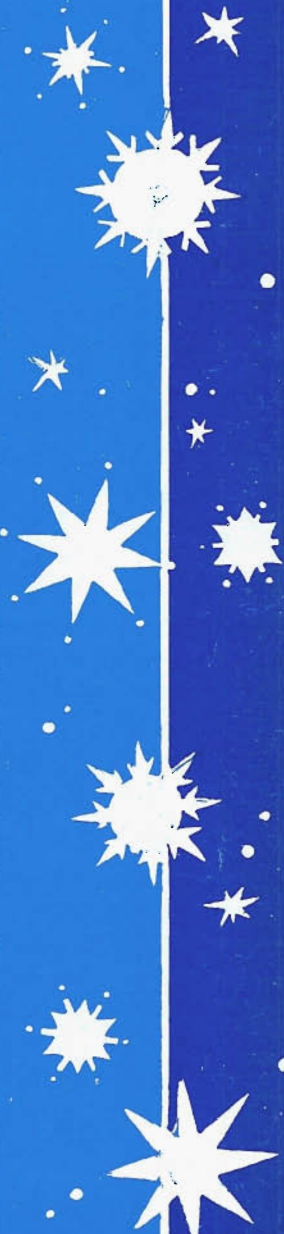
Веселка

THE RAINBOW — CHILDREN'S MAGAZINE

ЖУРНАЛ ДЛЯ ДІТЕЙ

РІК XXXX СІЧЕНЬ 1994 Ч. 1 (467)

УСІХ
СПІВРОБІТНИКІВ,
АВТОРІВ,
ЖЕРТВОДАВЦІВ,
ПЕРЕДПЛАТНИКІВ,
МАЛИХ ДІТЕЙ —
ЧИТАЧІВ СВОЇХ

„В Е С Е Л К А"
ВІТАЄ

З РІЗДВОМ
ХРИСТОВИМ,
НОВИМ РОКОМ

І БАЖАЄ
ЩАСТЯ!

І великих, і малих,
Чорнооких, й синьооких,
І білявих, і русявих,
І тоненьких, і пухкеньких,
З НОВИМ РОКОМ веселеньким
„ВЕСЕЛКА"
Своїх читачів В І Т А Є !
Ніколи не хворіти,
Ні з ким не сваритись,
Добре в школі вчитись;
Тата й маму — любити,
Дідуся й бабуню — шанувати,
Всевишньому молитись,
Рідний край любити,
Мову українську добре вчити —
СВОЇМ ЧИТАЧАМ
„ВЕСЕЛКА"
БАЖАЄ!..

Н. К.

З кольоровими ілюстраціями виходить кожного місяця у Видавництві „Свобода" заходами Українського Народного Союзу. Річна передплата становить у ЗСА — 8.00 дол., у інших країнах — рівновартність цієї суми. Для членів УНС 5.00 дол. Ціна окремого числа 75 центів. Ціна подвійного числа — 1.00 дол.

Головний редактор:
Любов Дмитришин-Часто

Редакційна колеґія:
Г. Черінь, С. Кузьменко, Л. Шанта, В. Багірова (Україна), Н. Турчманович, В. Юрченко, Л. Храплива-Щур (Канада).

THE RAINBOW — VESELKA

Обкладинка роботи Еріки Слуцької

Published monthly, except July and August — bimonthly
at Jersey City, New Jersey
30 Montgomery Street — Jersey City, New Jersey 07302
Subscription $8.00 per year, UNA members $5.00 per year.
Entered as Second Class at Jersey City, N.J.

Ілюстрація на обкладинці Еріки Слуцької:
Віншуємо на щастя — на здоров'я!

Віра БАГІРОВА

ІШЛИ ВОЛХВИ ІЗ ДАРАМИ

Як Марія у ясельцях
Колисала світло серця,
Колисала і співала,
Боже таїнство ховала.

Та йшли волхви із дарами,
Вифлеємськими стежками,
І вела їх зірка ясна,
Низькоземна і незгасна.

— Не будеш Ти бідувати
У яскині, Божа Мати.
Наше золото — дещиця,
Бо віднині Ти — Цариця.

Ти Цариця над юрбою,
Над веселістю, журбою,
Над світами і над нами...
Ішли волхви із дарами.

Віра БАГІРОВА

ТАКА МАРІЯ ГАРНА!

Така Марія гарна!..

Аж світиться з лиця.

Під погляд Її станьмо,

Святімося в серцях.

Такий Ісусик гарний!..

Уклін Йому чолом.

Очищеними встаньмо

Святим Його Різдвом.

В. ПЕРЕЯСЛАВЕЦЬ

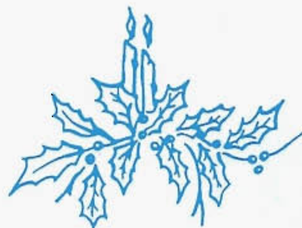
ЦІЛИЙ СВІТ БЕЗ МІРИ ЗВЕСЕЛИВСЯ

Цілий світ без міри звеселився,
Як Ісус маленький народився —
Не в палаті на м'якій перині,
А у яслах на пахучім сіні.
Перші до господньої дитини
Пастушки прибігли з полонини.

Перші сина Божого вітали,
На сопілці коляду заграли —
Поклонились Божому дитятку,
Принесли у дар йому ягнятко.
Йдім і ми до Божої дитини,
Принесім їй дар від України.

Принесім свою любов дитячу
Та молитву щиру і гарячу —
І просім маленького Месію:
„Україні, Христе, дай надію!
Силу дай зборoти лихо люте,
Волю-долю поможи здобути!

ЗВІДКИ ВЗЯЛАСЯ РІЗДВЯНА ЯЛИНКА

(Ілюстрація Ю. Кульчицького)

На Святий Вечір до кімнати приносять ялинку, обвішують її срібним та золотим павутинням, цукерками й іншими прикрасами і засвічують на ній свічечки. Велика то втіха дітям, коли на небі заблисне перша зірка, а в хаті ясно освітять ялинку і заколядують „Бог Предвічний".

Звідки взявся звичай прикрашувати кімнату ялинкою? Про це є різні перекази, а один із них розповідає таке:

Десь у далекому селі жила вбога вдовиця з двома дітьми, Оксаною і Петрусем. Вони були такі бідні, що не мали ні що їсти, ні чим затопити в печі.

Надходив Святий Вечір. Мати післала дітей у недалекий ліс назбирати пруття. Діти пішли й почали збирати хмиз, а збираючи, зайшли в глибину лісу та й заблудили. Несуть в'язки хмизу на плечах, ідуть, ідуть, а лісові кінця немає. Надійшов вечір, настала ніч . . .

— Заночуємо отут, у затишку, а вранці знайдемо дорогу! — сказав Петрусь до сестрички.

— Хай буде й так! — відповіла Оксана. — Ночують же в лісі зайчики та вивірки і не бояться, то й нам нічого боятись. А втім, Бог і малий Ісусик з нами.

Посідали діти під молодою ялинкою на в'язках хмизу, притулились одне до одного та й поснули.

В той час, коли діти спали, в лісі почали діятися всякі дива. Надбігла вивірка, глип — під ялинкою двоєчко дітей! Зараз поскакала до лісового царя, ведмедя, і розповіла, що бачила біля своєї хатки двоє дітей. Вони змерзлі, голодні та дуже бідні. Чи не можна б їм чимось допомогти?

Вивірка ще не скінчила розповідати, а вже прискакав зайчик, прибігла лисичка, прилетіли пташки, і всі в один голос стали жалувати дітей: бідні діти, їм треба якось допомогти!

Тоді промовив лісовий цар — ведмідь:

— Ідіть і порятуйте їх, як знаєте та чим можете. Я даю на це свою згоду.

Побігли звірі, полетіли птахи, і кожне з них принесло, що мало. Вивірка принесла горішки, горобчики — сушені ягідки, а ведмідь прислав зайчиком меду. Щоб не розбудити сонних дітей, звірята порозвішували свої подарунки на ялинці, мовляв, діти пробудяться та й поснідають. Коли звірятка відійшли, з неба злинув ангел і освітив ялинку свічечками, щоб діти не боялися і щоб їм було тепло.

Рано вранці, до схід сонця, прокинулись діти, глянули на ялинку і здивувалися: що за краса, звідкіля стільки дарунків?! Намірились були їсти, бо були дуже голодні, та пригадали свою любу маму, що сьогодні, на Різдво, сидить голодна в холодній хаті або, може, бігає по лісі та шукає своїх діток. Тож зрубали ялинку і з усім, що було на ній, понесли додому.

Тепер уже легко знайшли дорогу, бо зайчик позначив її своїми слідами. І коли прийшли додому, в хаті бідної вдовиці настала велика радість. Із села позбігалися люди, щоб подивитися на пишну ялинку. Відтак кожний батько приніс з лісу своїм дітям ялинку та пообвішував її різними прикрасами й дарунками.

Відтоді щороку на Святий Вечір прибирають ялинку і славлять при ній малого Ісусика, який народився у Вифлеємі.

За Ю.Ш.

Оксана КРУШЕЛЬНИЦЬКА

У НАС, НА УКРАЇНІ...

В Україні зима завжди, як зима: відразу в грудні паде густий, лапатий сніг, деколи й хуртовина мете, намітаючи кучугури снігу на полях і дорогах. І так цілі три місяці — грудень, січень і лютий. А в горах Карпатах зима триває ще довше. І сніги там — до колін, а подекуди й до пояса.

Розказувала про це бабуня Наталочці, а вона не вірить. Бо в стейті Ню Джерзі, де вони проживають, такого нема, щоб снігу намело і щоб він лежав цілі три місяці.

— Оце, мабуть, весело живеться тамтешнім дітям, — позаздрила Наталочка, — можна на санках возитися досхочу. А мені санки навіть непотрібні, все одно лежать цілу зиму без потреби.

— Це правда, — погодилася бабуня. — Тутешній клімат зовсім відрізняється від нашого, українського.

— Бабуню, але ж наш клімат — це тутешній, бо ми тут живемо, і я тут народилася, — заперечила Наталочка дуже поважно. — І тато з мамою тут народилися...

— Так-так, дитино, — погодилася бабуня, сумовито похитавши головою. — Я не заперечую цього. Але наш клімат все таки український, бо ми — українці, дарма, що ви вже народилися поза своєю землею. Так склалася наша доля, а її, як кажуть і возом не об'їдеш...

— Тоді як ми будемо з тобою розумітися. — зажурилася Наталочка. — Ти весь час нарікаєш на те, що тут клімат недобрий, а я його люблю, бо він — мій, і я до нього звикла. Навіть якщо я не можу їздити на санках, все одно люблю наші вітри, раптові снігопади, швидку весну...

— Та вже якось будемо, — всміхнулася бабуня, і цього було досить, щоб Наталочка теж повеселіла. Вона дуже не любила, коли її бабуня сумувала і журилася родиною в Україні, бідкалася над її долею. Наталочка звикла жити весело. А зиму любила особливо, бо взимку такі гарні свята, яких немає влітку, й в Америці до Нового Року й Різдвяних Свят починають готуватися за місяць наперед: крамниці набиваються таким різноманітним і веселим крамом, що очі розбігаються, будинки вбираються в різнокольорові світла, створюючи найфантастичніші візерунки, на дверях і вікнах появляються розкішні вінки з квітами, стрічками і ялинковими прикрасами, на вулицях і в парках сяють чудові ялинки, а вже у концертних залях, чи великих бізнесових офісах, — то й розказати не можна, яка краса... І дарма, що за вікном нема снігу, зате Різдво чується на кожному кроці. А коли приходить Святий Вечір, вся родина збирається за святковим столом, всі поважно їдять вечерю, а після вечері починається розпаковування подарунків, яких має бути стільки, скільки є присутніх... Для Наталочки то є найкраща мить.

...Був на закінченні листопад. Бабуня читала газету і раптом сказала:

— О, а в нас уже сніг...

— Невже? — здивувалася Наталочка і підбігла до вікна. Але за вікном вітер гонив по землі жовте листя. Вона все зрозуміла і

перепитала бабуню: — В Україні упав сніг? Уже?

— Так, у нас таке буває, що на св. Дмитра паде сніг...

— Щож, у вас таке буває, а у нас — ні, — зідхнула Наталочка. Їй теж дуже захотілося, щоб за вікном був сніг і вже наближалося Різдво.

Бабуня помітила, що Наталочка посумніла, але нічого не сказала. Зате ввечері довго про щось говорила з мамою і татом, але Наталочка грала при телевізорі в свої електронні ігри і не прислухалася. А незабаром мама і тато стали приїжджати додому з великими пакунками і складати їх у валізи.

— Куди ви збираєтеся? — злякалася Наталочка. — Уже Різдво надходить, і я чекаю дарунків...

— Не тільки ти їх чекаєш, — сказала мама. — Інші теж хочуть...

— Я знаю, — погодилася Наталочка, — але ми всі їх дістанемо...

— Ми, що є тут, то ще не всі з нашої родини, — пояснив тато. — Наша родина багато-багато більша.

— Тоді де ми помістимо таку велику родину? — спитала Наталочка. — Нам треба три хати...

— А ми самі поїдемо до нашої великої родини, — сказала весело мама й поцілувала Наталочку просто в носик. — А ви з бабунею дістанете кожна на один дарунок більше...

— Справді? — зраділа Наталочка. — Тоді швидше їдьмо. Але куди?

— До України! — урочисто проголосив тато. — До України — на Різдво!

Наступні дні мама брала до крамниць і Наталочку. Щоб вона могла побачити передріздвяну метушню, помилуватися на сяючі ялинки, вибрати все, що хоче сама привезти своїм малим родичам і новим друзям, які на неї чекають в Україні.

— А звідки вони мене знають? — допитувалася Наталочка в мами й бабуні.

— Вони ще не знають, але будуть знати тебе... Так само, як і ти — їх...

Коли літак сів на засніжене поле в Києві, мама нахилилася до Наталочки й сказала:

— Зараз ти дістанеш свій перший різдвяний подарунок... І бабуня — теж.

— Але всі наші речі запаковані і десь там, — махнула Наталочка рукою в бік хвоста літака.

— Нічого-нічого, — заспокоїла мама. — Коли кажу, то дістанете...

— Ми прибули в столицю Незалежної України — місто Київ. Ласкаво просимо! — оголосила стюардеса й запросила всіх до виходу.

— Ой! — скрикнула Наталочка, коли вони вийшли на летовище, й прикрила очі рукою, бо вони заболіли від сяючої сніжної білизни: — Скільки снігу! Оце — справжня зима!

— Тож приймай свій перший дарунок, Наталочко, — засміялася мама, а тоді схопила жменю снігу й обсипала свою здивовану доню.

— А бабуня?

— А бабуня — теж! — І мама обсипала снігом, що кришталево іскрився на сонці, бабуню.

— Ось така наша зима, Наталочко, — сказала бабуня. — Чи тобі подобається?

— Дуже...

До них уже бігли родичі, малі і великі. Наталочка стала і широко розвела руки:

— Мамо, бабуню, тату, нашої хати справді не вистачило б, щоб їх усіх прийняти...

— Тому ми й приїхали до України, щоб зійтися усім разом тут, вдома, і мати спільне Різдво.

Що та за дні були для Наталочки — не розказати. Вранці сонце сміялося до неї й топило бурульки, що намерзли й висіли з даху, а вона вдягалася й бігла на гірку, що була недалеко вуйкової хати, бо там на неї вже чекала вся сільська дітвора. Тільки обідати навідувалася до хати й знову мчала то на санки, то на лижі. Щоки горіли рум'янцем, як дві рожі, і бабуня боялася, щоб вона не захворіла. Але не суперечила її забавам, а тільки поїла гарячим чаєм, коли Наталочка лягала спати.

На Різдво було усе так як вдома. Але Наталочка зажадала собі іншого дарунку — санки, великі, дерев'яні.

— Ці санки будуть мене тут чекати, а я буду приїжджати, — поважно пояснила бабуні. — Кожної зими буду приїжджати...

Після повернення додому, Наталочка, розказуючи приятелям, знайомим про свою подорож, говорила:

— У нас там, знаєте, яка зима?

Бабуня, коли це чула, вставляла своє запитання:

— Де саме, Наталю?

— Хіба ти не знаєш, бабуню, таж у нас, на Україні...

Ось який дарунок дістала Наталочка цього Різдва...

Наталія КІБЕЦЬ

Ілюстрація О. СУДОМОРИ

НОВОРІЧНИЙ БАЛЬ

(Бабусина казочка)

Цього разу розповім я вам, любі діти, казку, як мешканці лісу зустріли Новий Рік.

Так от! Мешканці лісу, як і люди, також зустрічають Новий Рік. Господарем лісового царства, або Дідом Морозом на цей час призначається найстарший, добрий і мудрий звір — переважно Ведьмідь, а Снігуронькою до нього вибирають красуню ялинку, хоч взимку всі ялинки гарні. Стоять вони зелені, нарядні, сніжком блискучим припорошені.

Радісну звістку про Новорічний баль Сорока — Говоруха та Вітер — Скакунець швидко рознесли про всьому лісовому царстві; про місце, де воно має відбутися, та запросили всіх-всіх прийти — і звіряток, і пташок. Розпорядником вечора був призначений барвистий Дятел, а гостей мала зустрічати Сойка, яка вміла голосно виголошувати імена тих, хто прийшов на баль: Білок (Вивірок) — домовитих господинь; білих і сірих Зайців — Бездомників; Лисиць в рудих пухнатих кожушках; дядька Борсука — лисиччиного сусіда; Кабанів, милих Кізочок-Пострибушечок та інших. Прилетіли на баль і вірні друзі зимового лісу: Синички — веселі співуні, Снігурі — вісники зими і зовсім маленька пташка Корольок із золотим чубчиком, Щиглики та й інші, що лишилися зимувати в лісі.

На зимовий Новорічний баль спровадили скрипки, клярнети, арфи, цимбали, а заодно гарні, цікаві книжечки і чудове маскарадне вбрання. Увечорі, коли холодне зимове сонце сховалося за темним лісом і сріблястим світлом засяяв місяць-ліхтар, а на небі спалахнули зірки-вогники, в лісі стало світло-світло. Тоді навколо сяючих дерев, на білій галявині, лісові мешканці завели веселий танок, виспівуючи:

У лісі на галявинці
Ялиночки росла,
І влітку, і зимою
Зеленою була...

Коли проспівали пісеньку і досхочу натанцювалися, Господар і Снігуронька запросили всіх на гостину в кафе „Калина", де на пеньках-столах було багато чудових дарів лісу: ягоди, гриби, горіхи і багато, багато інших спокусливих наїдків.

Дятел простукав дзьобом, сповіщаючи, що через п'ять хвилин до лісу завітає Новий Рік. Все лісове царство завмерло в очікуванні. Господар, як і належиться, привітав усіх лісових мешканців і побажав усім їх у Новому Році щастя, дружно жити і не гніватися один на одного та дарувати людям більше радости.

Коли на старих соснах кришталево задзвеніли бурульки-дзвіночки, сповіщаючи, що настала північ (12-та година), все прийшло в рух: загули труби, задзвеніли цимбали, заграли скрипка й флейта, а всі пташки і звірята почали пописуватись, кожний що вмів. Новорічне гуляння продовжувалося аж до світанку.

А Новорічного ранку, з вітром наввипередки, полинули по лісових засніжених дорогах чудо-трійки, запряжені швидконогими великанами Оленями, вони повезли гостей з Новорічного балю додому.

На цьому казці кінець. А хто знає далі, то хай продовжить.

Пояснення-словничок: **сойка** — джей (jay); **вивірка** — squirre; **борсук** — badger; **синичка** — titmouse; **снігур** — bullfinch; **щиглі** — goldfinch; **дикі кабани** — wild boar.

ДІТИ НА УКРАЇНІ СТРІЧАЮТЬ РІЗДВО

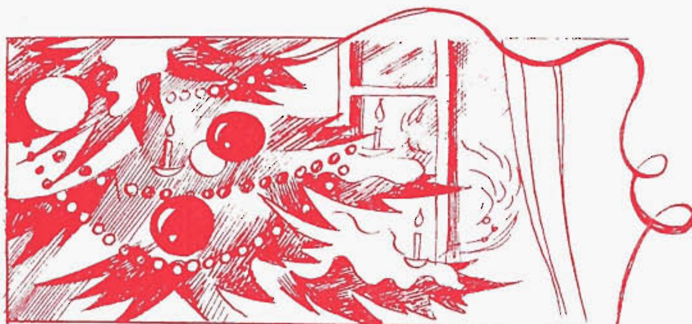
Ці веселі діти зі школи ч. 64 із міста Львова готувалися до найулюбленіших Свят — Різдва Христового і Нового Року — особливо пильно. Вони рішили дати виставу і вибрали твір української письменниці з Америки Ганни Черінь „Перед Різдвом у лісі". Багато праці доклали і вони, і вчителі, і родичі, але вистава вдалася і потішила і дітей, і дорослих.

Оксана КРУШЕЛЬНИЦЬКА

Ілюстр. Еріки СЛУЦЬКОЇ

ПЕРЕД РІЗДВОМ

За вікнами — сніжна пороша,
За вікнами — люта зима,
А вдома — ялинка хороша,
І зовсім морозу нема.

По гілочках — вата пушиста,
І дощик сріблястий паде,
А з гущі гілок урочисто
До мене Принцеса іде!

За нею — олень срібнорогий,
Копитцем по гілочці б'є:
— Вступайтеся, звірі, з дороги,
Принцеса до Галі іде!
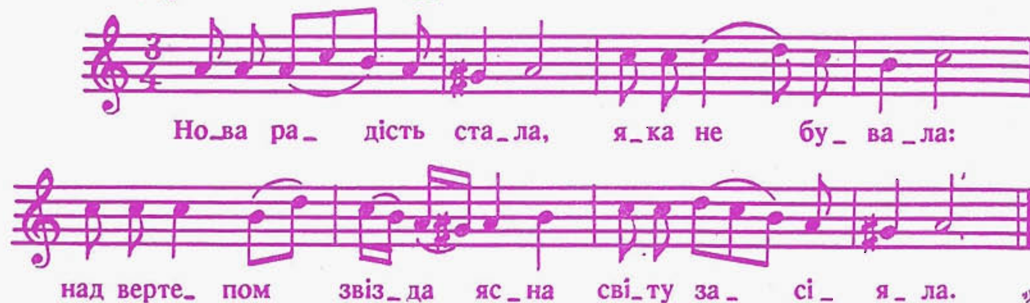
При боці — дзвіночок з кришталю,
В руках — парасолька чудес,
Легенько дзвіночок торкаю —
І... музика лине з небес.

Угору зліта парасолька,
А з неї паде срібний сніг,
Падуть зірочки, мов квасолька,
Ніхто б їх зібрати не зміг...

Як гарно, як гарно узимку,
Чекати святого Різдва,
Дивлюсь на зелену ялинку
Й вигадую різні дива...

НОВА РАДІСТЬ СТАЛА

Нова радість стала, яка не бувала:
Над вертепом звізда ясна світу засіяла.

Де Христос родився, з Діви воплотився,
Як чоловік, пеленами убого повився.

Пастушки з ягнятком перед тим дитятком
На колінця припадають, царя-Бога прославляють.

Славим, тебе, царю, небесний владарю,
Даруй літа щасливії цього дому господарю.

Цього дому господарю і його родині,
Даруй долю, верни волю нашій неньці Україні!

Оксана КРУШЕЛЬНИЦЬКА

МИ ЙДЕМО КОЛЯДУВАТИ

Вийди, зіронько, на небо,
Освіти нам путь-дорогу
Ми йдемо колядувати,
Щоб віддавати шану Богу.

Вийди, місяцю, на небо,
Усміхнися нам миленько,
Разом ми почнем колядку,
Що припала до серденька.

Понад снігом, понад світом
Спів дитячий покотився:
Веселіться нині, люди,
Бог Предвічний народився...

Враз на небі засіяли
Місяць й зорі золотисті,
І колядникам під ноги
Простелився сніг іскристий.

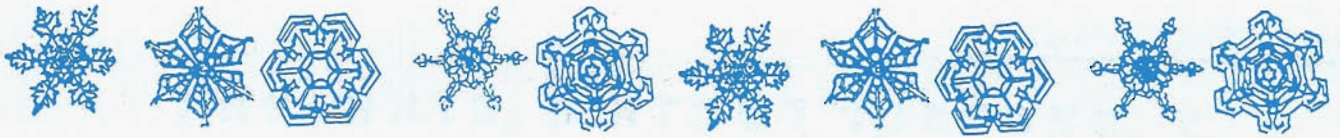

Місяць освітив долини й гори,
Небо вбралося у зоряні узори,
Вечір Різдвяний до нас вступає,
Серце кожного на радість наставляє.

Колядуймо всі і веселімся —
Нам Христос маленький народився!
Рознесім цю вістку понад світом
Із веселим Різдвяним привітом:
Христос Рождається! — Славіте Його!

ЗАГАДКА

Біле, як сорочка,
Пухнате, як квочка,
Крил не має,
А гарно літає.
Що це за птиця,
Що сонця боїться?

СНІГОВІ ЗІРКИ

Який же це мистець поробив такі чудові зірки та й з чого ж вони? Чи знає хто з вас?

О, цей мистець вам усім добре відомий. Він зветься мороз, а зірки — це ж ті маленькі сніжинки, що білими метеликами злітають на землю та вкривають її білим килимом.

Придивіться добре сніжинці, що впаде на чорну матерію. На чорному найкраще можна бачити, що кожна сніжинка, — це чудова шестибічна зірка, зроблена так майстерно, що навіть тяжко її нарисувати. Ще краще можна побачити її крізь побільшуюче скло, що зветься сочка. А з чого зроблена отака зірка-сніжинка?

Усім відомо — з води. Вода, що є на землі, перетворюється в пару, пара підноситься вгору, там збирається у хмари, перетворюється знову в воду і падає дощем на землю. Так буває вліті, а взимі замість дощу падає сніг, а сніг це й є замерзла вода. Не раз уліті замість дощу падає град, отакі льодяні кульки, що бувають іноді завбільшки з яйце. Це тому, що вліті буває часом угорі над нами холодно, і тоді дощ замерзає й перетворюється в льодяні кульки.

Град іноді винищує збіжжя в полі та збиває з дерев овочі і через це він шкідливий. Сніг не те, він пожиточний, бо, немов теплою периною, охороняє від морозу засіяні восени поля. Безпечно сплять собі під снігом засіяні зеренця, чекаючи на весну, щоб зійти та зеленню вкрити наші лани. А сонечко їх пригріє, а матінка-земля буде годувати, аж поки виросте з зерняток колосся.

Отак то майстерно й мудро Боже Провидіння влаштувало все в нашій природі.

Никифор ЩЕРБИНА

СНІЖИНКИ

Ми сніжинки, порошинки
Ми легкі,
Ми літаєм і кружляєм
Круг ялинки
І горбків.

Ми шугаєм понад світом,
Пухові,
В сонці сяєм понад гаєм,
Наче квіти
Снігові.

То мандруєм дружно й швидко
По землі.
Загарцюєм, завихрюєм —
Аж не видко
В сивій млі.

Ми, сніжинки, шлем пушинки
На лани.
Любим бурю сиву й хмуру,
І ялинки
Тихі сни.

У „ВЕСЕЛЦІ" ГОСТЮЄ „БУКВАРИК"

З України

син — сини
оса — оси
сова — сови

сосна́ — со́сни
слон — слони
насос — насоси

со — н
со — м

лі — с
ні — с

В небі хмарка пролітала,
Білий пух розсипала.
Він не землю міцно ліг,
Називають його...

(Сніг)

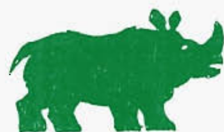

У зимовий студений час
Люблять всі малята нас.
З гірки ми рушаєм в путь.
Нас... зовуть.

(Санки)

Іван і Інна на .
У Івана . У Інни сом.
У сома вуса.

У совихи Соні
совенята сонні.

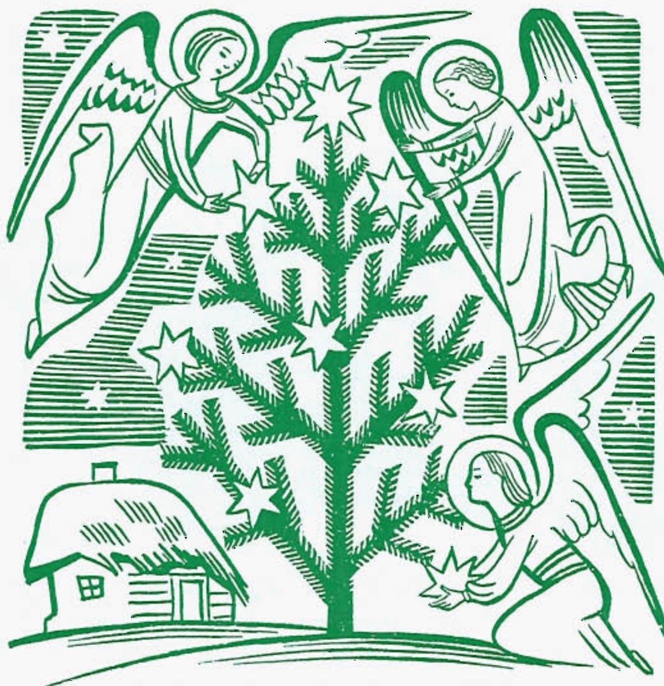
На столі стоїть сільниця — у сільниці — сіль.

ДОБРИЙ ВЕЧІР ТОБІ, ПАНЕ ГОСПОДАРЮ!

Добрий вечір тобі, пане господарю!
Приспів (після кожного рядка):
Радуйся!
Ой радуйся, земле,—
Син Божий народився!
Застеляйте столи та все килимами.
Та кладіть калачі з ярої пшениці.
Бо прийдуть до тебе три празники в гості:
А що перший празник — Рождество Христове,
А що другий празник — святого Василя,
А що третій празник — святе Водохреща.

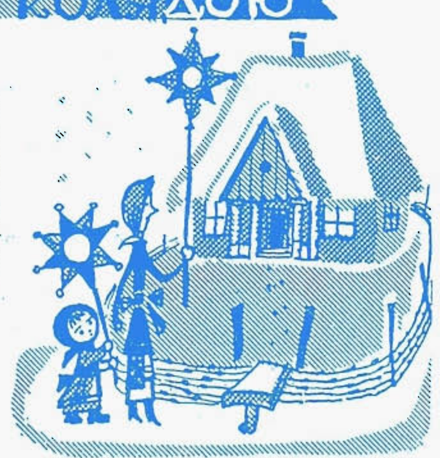
КОЛЯДА ПРО КОЛЯДКУ З КОЛЯДОЮ

Через річку, там, де кладка,
Йде собі мала колядка.

Зустрічає ще одну,
Довгу-довгу коляду.

Під вікном за перелазом
Заспіваймо, сестро, разом.

Довга ще лиш починала,
Як мала вже відспівала.

Вийшли з хати паничі
І виносять колачі.

Довгій коляді аж два,
Бо, хоч довга — не нудна.

А колядці, ще й маленькій
Два колачики біленькі.

Пиріжок дали, крім того,
З мачком-смачком на дорогу.

Посідали на сніжок
І смакують пиріжок.

(Текст і ілюстрації Е. Козака)